

ಸಂಶೋಧನಾ ವಿಧಿ-ವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿನ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು ಹಾಗೂ ನೈತಿಕ ಕಾಳಜಿಗಳು

ಡಾ. ಸವಿತಾ ರವಿಶಂಕರ್

ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು

ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ

ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಅಕಾಡೆಮಿ

ಹುಲ್ಲಹಳ್ಳಿ, ಬೆಂಗಳೂರು-83.

Article Link: <https://aksharasurya.com/2023/05/savitha-ravishankar/>

“ಸಂಶೋಧನೆ” ಎನ್ನುವುದು ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮರೀಚಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಗಂತೂ ಈವರೆಗಿನ ಸಂಶೋಧನೆಯೂ ಸಾಹಿತ್ಯದ ದಿಗಂತವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬಹುಮುಖ್ಯ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸತ್ಯ. ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕವಿ, ಲೇಖಕಿ, ನಾಟಕಕಾರ, ಶಿಕ್ಷಣದ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಂಶೋಧನೆ ಕೈಗೊಂಡು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿಲ್ಲ. ವಯಕ್ತಿಕ ಆಸಕ್ತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಗ್ರಾಹ್ಯ ಮನಸ್ಸು ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಓದು, ಶ್ರದ್ಧೆ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಸಮರ್ಪಣೆಯಂತಹ ಗುಣ ವಿಶೇಷಗಳಿಂದ ಸೃಜನಶೀಲ ಕೃತಿಯೊಂದನ್ನು ರಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಅವು ಯಾವುದೇ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪಿಎಚ್.ಡಿ. ಮಹಾಪ್ರಬಂಧದ ಗುಣಮಟ್ಟಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದು ಈವರೆಗೆ ಉತ್ತಮ ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದರ ಸಂಖ್ಯೆ ಅತ್ಯಲ್ಪ. ಶೋಧನೆ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಕಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಾಗಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಶೋಧಕನ ಮನಸ್ಸು ಅವಿರತ ತುಡಿಯುತ್ತಿರಬೇಕು. ತಾನು ಕಾಣುವ ದೃಶ್ಯ, ನೋಡುವ ನೋಟ ಎಲ್ಲವೂ ಅದರ ಹುಡುಕಾಟದ ಕಡೆಗೆ ಇರಬೇಕು. ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿದ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿರಬೇಕು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಪರಿಹಾರ ಸಾಧ್ಯ.

ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಯೊಂದು ರೂಪಿಸಿದ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೆ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಬಯಸಿದಾಗ ಅದೊಂದು ಔಪಚಾರಿಕ ಕ್ರಮವಾಗಿಬಿಡುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಅಲ್ಲಿ ಪದವಿ ಪಡೆಯುವುದೇ ಆತ್ಯಂತಿಕ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರ ಆಲೋಚನಾ ಕ್ರಮ ವಿಷಯದ ತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಸಂಶೋಧಕ ದುಡಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಕನಸಿನ ಆದರ್ಶ ಶ್ರದ್ಧೆ ಸಮರ್ಪಣೆ ಎಲ್ಲವೂ ಗೌಣವಾಗುತ್ತವೆ. ಸುಲಭ ಸಾಧ್ಯ ಸಿದ್ಧ ಮಾದರಿಗಳು ಸಂಶೋಧಕನ

ಗಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ತೆಕ್ಕೆಬೀಳುತ್ತಾನೆ. ಜಾತಿ ಸಮುದಾಯಗಳ ಅಧ್ಯಯನದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇಂಥವೊಂದು ನಿದರ್ಶನವನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಬಹುದು. ಕೇವಲ ಜಾತಿ ಸೂಚಕ ಪದಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಬದಲಿಸಿ ಹಳೆ ಮಹಾ ಪ್ರಬಂಧವನ್ನು ಹೊಸತಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪಡಿಸಿರುವ ನಿದರ್ಶನಗಳು ಬಹಳಷ್ಟು ಮುಂದಿವೆ. ಯವುದೇ ಪದವಿ ಅರ್ಜಿಯ ಬಹು ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶ, ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುವುದೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಆದರ್ಶದ ನೈತಿಕ ಕಾಳಜಿಯುಳ್ಳ ಗಂಭೀರವಾದ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ ಸಾಧ್ಯ.

ಆದರು ಪ್ರಸ್ತುತ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಎದುರಿಸುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ಅಧ್ಯಯನಗಳ ಪ್ರಸ್ತುತತೆ ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿರುವೆ.

ಬದುಕಿನ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ನಿರಂತರ ಕೊಳು ಕೊಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲುಷಿತಗೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಸಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಶಿಕ್ಷಣ ಸ್ವಚ್ಛ ಗಂಗಾ ಜಲದಂತಿರಬೇಕು ಎಂಬ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಭ್ರಮೆ ಎನಿಸತೊಡಗಿದಾಗಲೂ ಸಂಶೋಧಕನಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠ ಮಟ್ಟದ ಕೆಲವು ಕಾಳಜಿ ಹೊಂದಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಪ್ರಬಂಧ ತಿಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ.

1. ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು, ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರು ಓದಿನ ಕೊರತೆ, ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಕೊರತೆಯಿಂದ ಹೊರ ಬರಬೇಕಿದೆ.

ಮಾಹಿತಿ ಕಲೆ ಹಾಕಿದರೆ ಸಾಲದು, ಅಧ್ಯಯನದ ಉದ್ದೇಶ ಗುರಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಅಧ್ಯಯನ ಸಾಗದೇ ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ಇಂದಿನ ದುರಂತ. ಓದು ಅಧ್ಯಯನದ ಗೊತ್ತು ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸೀಮಿತ ಹಾಗೂ ಸ್ಪಷ್ಟ ಪಡಿಸುತ್ತ ಸಾಗಬೇಕು. ಇಂದು ಸಂಶೋಧಕನಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸ್ಪಷ್ಟತೆಗಳಿಲ್ಲ, ಮಾಹಿತಿಗಳಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಸೃಜನಶೀಲ ಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದರ ಅರಿವಿಲ್ಲ. ಅಧ್ಯಯನ ಹಾಗೂ ಅದರ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿರುವ ಸಂಶೋಧನೆ ಹೇಗೆ ಜೀವಂತಗೊಳಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಎಚ್ಚರಗಳಿಲ್ಲ. ಸಾಮಗ್ರಿಗಳಿವೆ ನಕ್ಷೆಗಳೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಬಹುಷಃ ಇದಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರಾಗುವವರ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿನ ಕೊರತೆ, ಹಣದ, ಅಧಿಕಾರದ ಅನುಕೂಲದ ಲಾಭಿಗಳು ಸಂಶೋಧನೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡುತ್ತಿವೆ? ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿನ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರು ಅಧ್ಯಯನ ಹೊರತು ಪಡಿಸಿ ಬೇರೆಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಕೈಹಾಕುತ್ತಿರುವುದು ಕಾರಣವಿರಬಹುದು? ದೇಶದ

ರಾಜಕಾರಣದ ನಿಲುವುಗಳು ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಬದಲಿಸುತ್ತಿವೆ. ಪದವಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಹೊರಹಾಕುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಾಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅಧ್ಯಯನ ಇಂದು ನೈತಿಕತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಕೇವಲ ಅಂಕಪಟ್ಟಿಯ ಪ್ರತಿ ಸ್ವರೂಪವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಜಗತ್ತು ಸುಧಾರಿಸುವ, ಜೀವ ಚೈತನ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಬಲ್ಲ ಸಂಶೋಧನೆ ಇಂದು ಹೊರ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವೆಂದಿದೆ? ರೋಗ ಗ್ರಸ್ಥ ಮನಸ್ಸು, ಕೆಲಸಗಳೇ ತುಂಬಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡದೆ ರಾಜ-ಕೀಯ ಪುಡಾರಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಆಧುನಿಕತೆ ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಂತಿಕೆಯನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿ ಕೃತಿ ಚೌರ್ಯ, ಕಟ್ ಅಂಡ್ ಪೇಸ್ಟ್ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದೆ. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಬಾಯಿ ಪಾಟಿ ಮಾಡಿ ಬರೆಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಗೈಡ್ ಓದಲು ಹೇಳುವ ಮಾಸ್ತರಗಳ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಂಶೋಧನೆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸ್ವಂತವಾಗಿ ಏನು ಬರೆದಾನು? ವಿವೇಚಿಸಿಯಾನು? ಅಧ್ಯಯನವೆಂಬುದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಕುತೂಹಲ ತಣಿಸುವ, ಅವನ ಕಲ್ಪನೆಗಳಿಗೆ ವೈಚಾರಿಕತೆ, ವೈಜ್ಞಾನಿಕತೆ, ವೈಧಾನಿಕತೆಗಳನ್ನು ತುಂಬದೇ, ಮಾನಸಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಭಾಗವಾಗಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮದೆ ಕೇವಲ ಕೆಲಸಗಿಟ್ಟಿಸುವ ಪದವಿಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದು ನಿಂತಿರುವಾಗ ನೈತಿಕ ಜವಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನು ಸಂಶೋಧನೆಗೆ ತುಂಬುವ, ಸಂಶೋಧಕರಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸುವ, ವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಹರಿಸುವ ಭಗೀರಥರನಿಂದು ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ.

2. ಅಧ್ಯಯನಗಳು, ಅಧ್ಯಯನದ ಮಿತಿಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವ ಜ್ಞಾನದ ಬಹುಮುಖಿ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ನೀಡುವ ಸ್ವರೂಪವಾದಾಗ, ಸಂಶೋಧನೆಗೆ ಶಕ್ತಿ ಬರುವುದು. ಭಿನ್ನ ಮೂಲದ ಆಕರಗಳ ಸಂಗ್ರಹ, ಅಧ್ಯಯನ, ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ನಡೆದಾಗ ಸಂಶೋಧನೆಗೊಂದು ವಿದ್ಯುತ್ ಶಕ್ತಿ ಬರುವುದು. ಸೂಕ್ಷ್ಮ, ವಿಸ್ತಾರದ ಅಧ್ಯಯನದ ಎರಡು ಕ್ರಮ ಹಕ್ಕಿ ವಿಹಂಗಮವು, ಸಿಂಹಾವಲೋಕನವು ಮೇಳೈಸಬೇಕು. ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ಮಾನವೀಕ, ವಿಜ್ಞಾನ, ತಾಂತ್ರಿಕ ಮೂರು ವಿಭಾಗದಲ್ಲೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅ) ಮಾಹಿತಿ ಸಂಗ್ರಹ ಆ) ಕ್ಷೇತ್ರಕಾರ್ಯ ಇ) ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು ಈ) ಅನ್ಯಶಿಸ್ತುಗಳೊಂದಿಗೆ, ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ, ಹೋಲಿಕೆ, ಸಾರ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಅದರದೇ ಆದ ಮಾದರಿಗಳು, ಸ್ವರೂಪಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಅರಿತು, ಮಿತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಅರಿವಿನ ಪರಿಧಿ ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಹಾದಿಗಳೆಂದು ಸಂಶೋಧಕನಿರಬೇಕು. ಸಂಶೋಧಕನಿಗೆ ಸಹಾಯಕರಾಗಿ ಬರುವ ಅರಿವಿನ ಪರಿಧಿ ವಿಸ್ತರಿಸುವ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರಲ್ಲೂ

ಇರಬೇಕು. ಎಲ್ಲರು ಎಲ್ಲವಕ್ಕೂ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಹೊರಟರೆ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಿತರಾದವರಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿ ಹೊರಟರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಅನುಕೂಲ. ಇಲ್ಲವಾದಲ್ಲಿ ಪದವಿಗಾಗಿ ಬರುವ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾತ್ರ ಹೊರ ಬರುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಎಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಮೌಖಿಕ, ಲಿಖಿತ ಕಾವ್ಯಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗದೆ, ಗಾದೆ, ಒಗಟು, ಆಹಾರ ಪದ್ಧತಿ, ವೈದ್ಯ, ಹಾಡು, ನಂಬಿಕೆಗಳು, ಆಚರಣೆಗಳು, ಕ್ರೀಡೆ, ಕಲೆಗಳು ಅಂತ ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾಲಘಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತಗೊಂಡಾಗ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಪಠ್ಯವೊಂದು ರೂಪಿತಗೊಂಡಂತೆ. ಶಿಷ್ಟ, ಜನಪದಗಳ ಸಂಗ್ರಹ ಒಂದು ಇತಿಹಾಸದ ಅವಲೋಕನ ವಾಸ್ತವಗಳ ಮೂಲ ಕಂಡುಕೊಂಡಂತೆ. ಮುಂಬರುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೊಂದು ಉತ್ತರಗಳಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಸಂಶೋಧನೆ ಜ್ಞಾನದ ಕಣಜವೇ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

3. ಅಧ್ಯಯನ ಯಾವುದೇ ಶಿಸ್ತಾಗಿದ್ದರೂ ಅದು ಚಲನ ಶೀಲತೆಯ ಗುಣವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಸಂಶೋಧನಾಕಾರ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾಲದ, ಪ್ರದೇಶದ, ಸವಾಲು, ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸಮಾಜ, ಪರಿಸರಗಳಲ್ಲಿನ ಪ್ರಭಾವಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ತನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪುನರ್ ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸೃಜನಶೀಲತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸನಿಂದ ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನ ಗದುಗಿನ ಭಾರತದವರೆಗೂ, ವಾಲ್ಮೀಕಿಯಿಂದ ಕುವೆಂಪುರವರ ರಾಮಾಯಣದರ್ಶನದವರೆಗೂ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗುತ್ತ ಬೆಳೆದಂತೆ ಅಧ್ಯಯನವು ಸೃಜನಶೀಲವಾಗುತ್ತ ನಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಆತ್ಮ ಚರಿತ್ರೆಗಳ ಅಧ್ಯಯನ ಅಂತ ಹೊರಟಾಗ ಪುರುಷ, ಸ್ತ್ರೀ ಮೊದಲ ಭಿನ್ನತೆಯಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಕಾಲಘಟ್ಟ, ದೇಶ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಜೊತೆಗೆ ಆತ್ಮ ಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ದಾಖಲಿಸಲು ಹೊರಡುವ ಬರಹಗಳು, ಕಥನ ಕವನಗಳ ಮಾದರಿಯ ಆತ್ಮ ಚರಿತ್ರೆ ಸ್ವರೂಪದ ಲಾವಣಿಗಳು, ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಸಂಶೋಧಕನ ನಿಲುವುಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಾಗ ಅದೊಂದು ಭಿನ್ನ ಸೃಜನ ಶೀಲತೆಯ ಭಾಗವಾಗಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತದೆ.

4. ಸಂಶೋಧನೆ ಇತಿಹಾಸ ಕಟ್ಟುವುದಲ್ಲವಾಸ್ತವ ಸಮಾಜದ ಸ್ವರೂಪಗಳನ್ನು

ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸುವ, ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ ಸಂಶೋಧನಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೊಂದು ಭವಿಷ್ಯವಿದೆ. ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿ ಮರು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಬಲ್ಲದು. ಕರೋನಾದಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮಾಣುವಿಗೆ ಉತ್ತರವಾಗುವ ವೈದ್ಯಲೋಕದ ಸಂಶೋಧನೆ ಮಾನವ ಕುಲ ಉಳಿಸಲು ಸಹಾಯಕವಾದಂತೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರುವಂಥ, ಬದಲಾವಣೆ ತರಬಲ್ಲ ಸಂಶೋಧನೆ ಸದಾ ಕಾಲ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ಸಂಶೋಧನೆ ಸಂಶೋಧಕನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜವಬ್ದಾರಿಯೂ ಆಗಿದೆ. ನೈತಿಕತೆ ಕೇವಲ ಕಾಪಿ ಹೊಡೆಯುವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಹುಳುಕು ಹುಡುಕುವುದರಲ್ಲಿ ಭೂತವಾಗಿ ನಿಲ್ಲದೆ ನೈತಿಕ ಜವಬ್ದಾರಿಯಾದಾಗ ಉಪಯುಕ್ತ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ಹೊರ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು.

ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಂತ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಆಸಕ್ತಿ ಕಾಳಜಿಗಳನ್ನು ಆದ್ಯತೆ ಮೇಲೆ ಪರಿಗಣಿಸಿ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಗಂಭೀರ ಸಂಶೋಧನೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನಗ್ರಂಥಗಳು

1. ಆಖ್ಯಾನ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ, ಡಾ. ಸಿ. ಎನ್. ರಾಮಚಂದ್ರನ್.
2. ಬಿಳಿಮಲೆ ಬ್ಲಾಗ್ ಡಾಟ್ ಕಾಂ.